

Forfatter: Udrag fra Det høie Spil

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 19.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296367034544/facsimile.pdf> (tilgået 10. maj 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Tak for de tre Dukater, de hjælp min Datter paa Føde igjen. Nu er hun gudskelov frisk og rask, han sidder og spinder flittig, mens jeg gaaer omkring og tigger lidt til Hjælp til Huusholdningen. Vort lille Skovhuus i Thyringen maatte vi da sælge: nu har vi betlet os hertil, og saalænge det er Sommer, boe vi ret godt herude i Skoven i en Hule, som de vilde Dyr have været saa gode at overlade os.»

«Jeg veed ikke ret, hvad jeg skal troe om dig, Gubbe! – svarede Ynglingen – men er du virkelig saa fattig som du lader til, saa har du der din Halvskilling igjen. Hvergang du vender den tre Gange, har du en Dukat i din Haand. Siden du ikke har vidst deraf, da du gav mig den, saa hører den jo dig endnu til med Rette.» Han gjorde strax en Prøve med Halvskillingen for den Gamle, som lod til at forundre sig høiligen derover, og med stor Taknemmelighed puttede Staaerden nu Halvskillingen i Lommen. «Jeg boer strax herved – sagde han glad – har I Lyst til at see min ringe Leilighed, saa kom med! endnu idag faae vi tage til Takke med Hulen: men imorgen vil jeg boe i et Slot.»

«Det havde jeg gjort förlængesiden – sagde Ynglingen – hvis jeg ikke havde en naturlig Afskye for at være bosiddende, det være sig i et Slot eller Hundehuus, naar man har Huus og Hjem, er man dog paa en vis Maade en Lænkehund.»

«I forstaaer Jer kun lidt paa den hauslige Lyksalighed,» sagde Gubben og rystede paa Hovedet.

Holger loe og meente, at den kunde han tidsnok faae Forstand paa, naar Raden kom til ham at gaae omkring og tigger lidt til Hjælp til Huusholdningen.

Nu kom de til Hulen og en Pige kom dem imøde, skjøen som en Ilimmelens Engel; men af den fattige Zigeunerdragt slog den ene Las den anden om hendes skjøne Legeme, og en pludselig Rødme overfoer hendes deilige Kinder, da hun saae den fremmede Yngling.

«Min stakkels Mirza undseer sig ved at tage imod en Fremmed i saa tarvelig en Paaklædning,» sagde Gubben. Holger stod som fortryllet og kunde ikke sige et Ord; thi han syntes livvagrig at see den skjøne Prindsesse for sine Øine, kun tusindfold elskværdigere i den ydmyge Betlerdragt og med de rødmende Kinder, end som han sidst havde seet hende i den glimrende Pragt og med det høie kongelige Smil. «Deilige Prindsesse! – sagde han endelig og bøiede, uden selv at vide det, sit Knæ for den Skjøne – hvorledes er det muligt, at jeg træffer Eder her?»